

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Ghenadie Nicolaev,
Judecători – Petru Moraru și Vladimir Timofti,
examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2014, declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului

Ursu Andrei Tudor, născut la 27 iulie 1980, originar din s. Covurlui, r-nul Leova și locuitor al s. Sociteni, r-nul Ialoveni, moldovean, cetățean al R. Moldova;

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 03.04.2013 - 19.03.2014;

Instanța de apel: 11.04.- 27.05.2014;

Instanța de recurs: 18.08.- 08.10.2014;

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 19 martie 2014, Ursu Andrei a fost condamnat:

- în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, la 1 an și 3 luni închisoare;
- în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la 6 luni închisoare;
- în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă de 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat de la Ursu Andrei în folosul părții civile Drobot Marcel, prejudiciul moral cauzat prin infracțiune, în sumă de 5.000 lei.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat în fapt că, Ursu Andrei la 29 noiembrie 2012, aproximativ la orele 10:30, avînd intenția de a obține mijloace financiare prin șantaj, în urma unei discuții telefonice cu Drobot Maria s-au înțeles să se întâlnească cu aceasta. La aceeași dată, aproximativ la ora 16:00, Ursu Andrei a venit în curtea grădiniței de copii „Lăstărel” situată în or. Ialoveni, str. 27 August, unde Drobot Maria lucrează în calitate de educatoare și telefonînd-o i-a solicitat ultimei să iasă afară pentru a discuta. În timpul discuției, Ursu Andrei a înaintat lui Drobot Maria cererea de a-i fi transferată suma de 500 euro pe contul bancar cu nr. „225971 OSV47911527100” MOB.Bank”, amenințînd-o că în caz contrar, va publica prin intermediul rețelei „Internet” informație defăimătoare, pe care o deține, privind relațiile extraconjugale a soțului ei Drobot Marcel.

Tot el, Ursu Andrei, avînd scopul păstrării și deținerii imprimantelor, ștampilelor, sigiliilor false ale unor instituții indiferent de tipul de proprietate și formă juridică de organizare, în perioada nestabilită de către organele de drept și pînă la 11 decembrie 2012 a deținut la domiciliul său din s. Sociteni, r-nul Ialoveni, un sigiliu al notarului public „Zvonov Marina nr. licenței 048” și două file cu imprimări de sigiliu „Zvonov Maina licență nr. 048”, false care au fost depistate și ridicate în cadrul percheziției ce a fost petrecută la domiciliul ultimului.

3. Avocatul Bubuioc Svetlana în numele inculpatul Ursu Andrei, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal intentat în privința inculpatului Ursu A. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, să fie încetat, iar în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă.

În susținerea cerințelor sale, apelantul a invocat, că potrivit materialelor cauzei penale, la 28 noiembrie 2012, a fost dispusă începerea urmăririi penale în privința lui Ursu A. în baza art. 189 alin. (2) lit. d) Cod penal (f.d. 1, vol. I), unde a fost indicat că plîngerea părții vătămate a fost înregistrată la 27 noiembrie 2012, iar în ordonanța de punere sub învinuire din 14.12.2012 (f.d. 133, vol. I) Ursu A. a fost învinuit precum că a săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 189 alin. (1) Cod penal, la 29 noiembrie 2012, astfel, încălcările procedurale ale organului de urmărire penală menționate, duc la încetarea procesului penal nominalizat.

Totodată, apelantul și-a exprimat dezacordul său cu pedeapsa aplicată inculpatului în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, deoarece în cazul dat este o infracțiune ușoară și sancțiunea este alternativă și prevede pedeapsa sub formă de amendă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2014, a fost respins, ca nefondat, apelul avocatului Bubuioc Svetlana în numele inculpatul Ursu Andrei, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a reținut că, instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Ursu A. în baza art. art. 189 alin. (1), 361 alin. (1) Cod penal, iar în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, fiindu-i corect stabilită pedeapsa definitivă de 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În acest sens, instanța de apel a concluzionat că, chiar dacă inculpatul nu a recunoscut vina în cele incriminate, vinovăția acestuia de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 189 alin. (1), 361 alin. (1) Cod penal, întru-totul s-a confirmat prin: declarațiile părții vătămate Drobot M.(f. d. 214-216, vol. I); martorilor Drobot M. (f. d. 212-213, vol. I), Gușanu (Ursu) Iulia (f. d. 217-218, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 07 decembrie 2012 (f. d. 29-31, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 07 decembrie 2012 (f. d. 34-35, vol. I); procesul-verbal de percheziție din 11 decembrie 2012 (f. d. 76, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 13 decembrie 2012 (f. d. 87-88, vol. I); procesul-verbal de examinare a

obiectului din 13 decembrie 2012 (f. d. 89-90, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 13 decembrie 2012 (f. d. 91-96, vol. I); procesul-verbal de ridicare din 19 decembrie 2012 (f. d. 108-109, vol. I); procesul-verbal de ridicare din 10 ianuarie 2013 (f. d. 61-68, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 21 decembrie 2012 (f. d. 49-53, vol. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 21 decembrie 2012 (f. d. 54-60, vol. I); raportul de expertiză nr. 351 din 29 ianuarie 2013.

Instanța de apel, a respins ca nefondate, argumentele apărării referitor la ordonanța de începere a urmăririi penale care este întocmită înaintea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal, deoarece la 28 noiembrie a fost pornită urmărirea penală pe faptul plîngerii părții vătămate din 27 noiembrie 2012 în baza art. 189 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar faptul săvârșirii infracțiunii de șantaj a fost constatat la 29 noiembrie 2012, adică în cadrul procesului penal pornit, în cadrul căruia s-au efectuat măsuri operative de investigații, care nu pot fi efectuate în afara procesului penal.

Mai mult, instanța de apel a mai reținut că, inculpatul și apărătorul său nu au contestat legalitatea actelor procedurale întocmite de către organul de urmărire penală în modul și termenul stabilit de Lege, precum și la finisarea urmăririi penale și luarea de cunoștință cu materialele cauzei, nu au avut nici o obiecție asupra actelor menționate, prezumîndu-se că au acceptat situația dată.

Tot aici, instanța de apel, cu trimitere la dispoziția art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, a menționat că la terminarea urmăririi penale, cînd inculpatul a luat cunoștință de materialele dosarului în prezența apărătorului, aceștia nu au invocat despre nulitatea actelor procedurale efectuate pe parcursul urmăririi penale, or, inculpatul a dispus de dreptul să atace acțiunile și hotărîrile organului de urmărire penală în modul prevăzut de art. 313 Cod de procedură penală, însă nici inculpatul, nici apărătorul acestuia, nu au atacat cu plîngere, în modul stabilit de Lege, actele procedurale emise pe parcursul urmăririi penale.

4.1. La individualizarea pedepsei, instanța de apel a reținut, că instanța de fond just și întemeiat a ținut cont de dispozițiile art. 61, 75 Cod penal, iar argumentul apelantului privind aplicarea unei pedepse non-privative de libertate fiind nefondat, deoarece din cele enunțate rezultă, că o pedeapsă mai blîndă, decît cea aplicată nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

5. Avocatul Oleg Eni, în numele inculpatului Ursu Andrei, invocînd temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) 10) Cod de procedură penală, a atacat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare a inculpatului de sub învinuirea de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal, din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii, iar în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă.

Cu referire la învinuirea în baza art. 189 alin. (1) Cod penal.

Recurentul a invocat dezacordul său cu modalitatea de apreciere a probelor efectuată de instanțele inferioare, menționînd că instanțele de fond eronat au pus la baza hotărîrilor sale declarațiile părții vătămate Drobot Maria și a soțului acesteia, martorului Drobot Marcel, ignorînd prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, lăsînd fără apreciere și analiză, declarațiile inculpatului Ursu Andrei care cu

certitudine confirmă nevinovăția ultimului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal.

În viziunea recurentului, acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii nominalizate, sub aspectul lipsei semnului calificativ privind cererea de transmitere a dreptului asupra averii proprietarului, invocând în acest sens că propunerea de achitare a sumei de 4.000 sau 8.000 lei a parvenit însăși de la partea vătămată Drobot Maria, la fel ca și solicitările telefonice despre întâlnire cu inculpatul.

Cu referire la învinuirea în baza art. 361 alin. (1) Cod penal.

La acest capitol recurentul a vizat doar latura stabilirii pedepsei, menționând că instanțele de fond în acest sens, nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 75 Cod penal, or, atât instanța de fond cât și instanța de apel invocând drept circumstanță agravantă faptul că inculpatul se eschivează de la răspunderea penală, nu au argumentat pe deplin această poziție, de altfel această circumstanță agravantă nici nu este prevăzută de Lege (art. 77 Cod penal).

Mai mult, recurentul a mai adăugat că, în speță nu sunt stabilite care consecințe ale infracțiunii au dus la necesitatea încasării unui prejudiciu moral în beneficiul părții civile Drobot Marcel.

În final, recurentul a specificat că instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpatului în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, nu și-a motivat soluția de ce a stabilit o pedeapsă mai aspră cu închisoare și nu una alternativă cu amendă în cazul în care în speță nu a fost stabilit nici o circumstanță agravantă și nu a fost cauzat prejudiciu material direct părții vătămate, dimpotrivă inculpatul se caracterizează pozitiv la locul de trai, are la întreținere un copil minor, fără antecedente penale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

6.1. Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 12) Cod de procedură penală, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile cînd hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale și în cazul cînd nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Însă, aceste temeuri pentru declararea recursului ordinar nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

6.2. Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În pct. 18 din Hotărîrea Plenului CSJ a RM nr. 9 din 30.X.2009 „*Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală*”, este atenționat că instanța de recurs controlează dacă s-a aplicat corect dreptul față de faptele constatate de către instanța de apel și dacă faptele au fost constatate respectîndu-se normele de drept material sau procesual. Sub acest aspect Colegiul penal, atestă că, instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis careva erori de drept.

6.3. Colegiul penal, reține că instanțele de fond și de apel, judecând cauza și verificând probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Ursu Andrei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1), 361 alin. (1) Cod penal, fiindu-i corect stabilită pedeapsa definitivă în baza art. 84 alin. (1) Cod penal, de 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Deci, criticile formulate de recurent, enunțate la pct. 5 ale prezentei decizii, prin care se susține că inculpatul Ursu A. nu se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal sau că instanțele inferioare la stabilirea pedepsei inculpatului au ignorat prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, - acestea au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. pct. 4, 4.1, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere și faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în sensul că nu se identifică existența și a altor motive care analizate din oficiu să ducă la casare, urmează a se constata că recursul declarat în cauză este vădit neîntemeiat.

La fel, instanța de recurs, menționează că din textul recursului declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului Ursu Andrei, se evidențiază că recurentul în mod decisiv, își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, astfel, criticele formulate de acesta nu sunt motivate sub aspectul casării hotărîrilor recurate, ca fiind ilegale.

6.4. Totodată, verificînd procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel (f. d. 254-258 vol. I) și, lecturînd textul deciziei adoptate în cauză, rezultă că instanța de apel la judecarea apelului declarat de partea apărării, a respectat întocmai prevederile art. 415, 417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-și concluziile sale pe probele legal administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, acestea fiind reflectate în procesul-verbal al ședinței de judecată, iar inculpatul și avocatul acestuia n-au solicitat audierea suplimentară a martorilor, fiind audiată pe viu doar partea vătămată Drobot Maria.

6.5. Instanța de recurs, respinge argumentele avocatului Oleg Eni, precum că la individualizarea pedepsei inculpatului în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, au fost ignorate prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal și, că pedeapsa aplicată lui Ursu A. nu este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, or în acest aspect instanțele de fond și de apel just au ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, luînd în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, că una din infracțiuni este ușoară și alta mai puțin gravă (art. 16 alin. (2), (3) Cod penal), de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei, astfel fiind respectate în integritate dispozițiile art. 7, 61, 75 Cod penal.

Așadar, potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 75 alin. (2) Cod penal, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative,

prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Concluzia instanțelor de judecată cu privire la aplicarea inculpatului în baza art. 361 alin. (1) Cod penal a unei pedepse mai aspre a fost pe deplin motivată, or, instanțele de fond și apel au efectuat o corectă individualizare a pedepsei stabilite, sub aspectul tipului și cuantumului acesteia și argumentării soluției adoptate, fiind întemeiat respins apelul părții apărării.

În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrilor adoptate în cauza inculpatului Ursu Andrei și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Oleg Eni în numele inculpatului Ursu Andrei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 mai 2014, în cauza penală în privința lui **Ursu Andrei Tudor**, fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată la 22 octombrie 2014.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecători

Petru Moraru

Vladimir Timofti